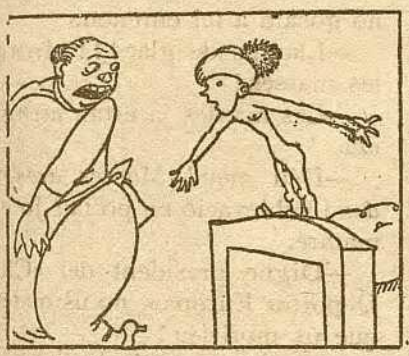
XUT!

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ : CARRER NOU, 45

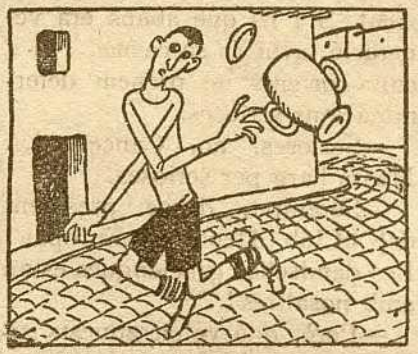
ANY III — NUMERO 98
BARCELONA, 24 SETEMBRE DE 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

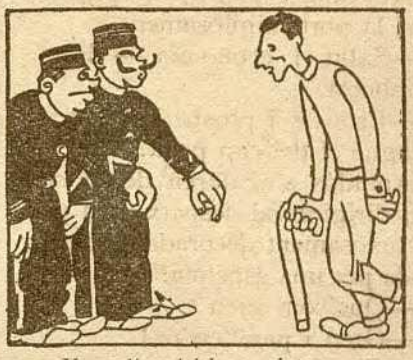
Historia sentimental de seis días de existencia de un López fenomenal

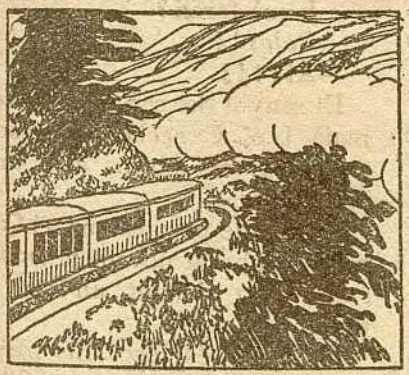
Nació para darse pisto
y al verlo la comadrona
exclamó : «¡ Vatua listo !»

Le ponían la terrissa
quieta encima de la closca
y él hacía trencadissa.

Y un día, al irle a quintar,
observaron con sorpresa
que aún no sabía andar.

Trempado y muerto de risa,
para esquilarle el clatell,
lo mandaron a Suïssa.

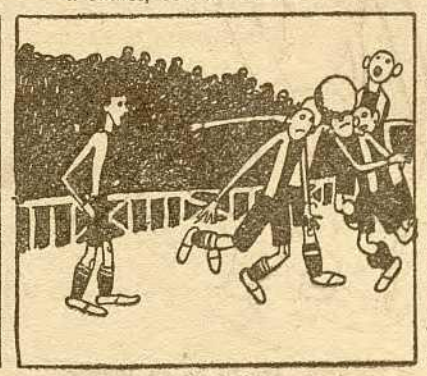
Grave cual un cirineo,
por los Alpes se entrenaba
a futbol, con un trineo.

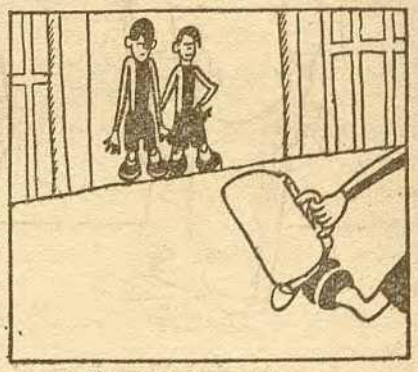
Enteróse Hans un día
que López con la pelota
a los lobos fallecía.

Y sin perder una estona
lo nombró por telegrama
jugador del «Barcelona».

Al debutar dió la lata
y demostró en un momento
que tenía mala pata.

Guilló sin dejar señal,
mientras Piera y Sami entraban
por la puerta principal.

15 CENTS.

L'Aventura del Canceller

MAR DE FONS. — CANCELLER EMBOÇAT, ABRIL ASTORAT. — UN CAP PELAT DESMAIAT. — EN XAVIER, A LA SOPA. — LA MORT DEL CANCELLER

La nit era fosca.

Un emboçat (no com una canyeria) amb *capa parda* i cobert amb barret de *fieltro envendado,* trucava a la porta de cân Mates.

Truc! Truc!! Truc!!!

S'oïren remors de passos i un senyor amb el cap pelat i pijama obrí la porta sigilosament.

—Salut i economia — digué l'emboçat.

—Estalvis i prosperitat — respongué el del cap pelat.

Ambdós s'agafaren de bracet i es dirigiren al despatx, una peça luxosament decorada i illuminada per una espelma.

—Quelcom greu?

—Greu i panificador!

—Com?

—Vull dir, que fa pànic!

—*Canciller, me intranquilizdis*!

—No n'hi ha per menys. Escolteu—digué l'anomenat Canceller, i en to declamatori prosseguí.—Digne president del «Club Deportiu Europa»! Home de bronzo que t'has sacrificat pel teu club guiat per un noble ideal deportista, jo, el moble arreconat a la calaixera, vinc a prevenir-te que els teus jugadors volen abandonar-te perquè el microbi de l'ambició els ha emmetzinat. Sí! El que abans era veneració, avui és sarcasme, i si a cuita-corrents no prenem determinacions serioses...

—Serioses, no, Canceller!... Massa llarg per serioses.

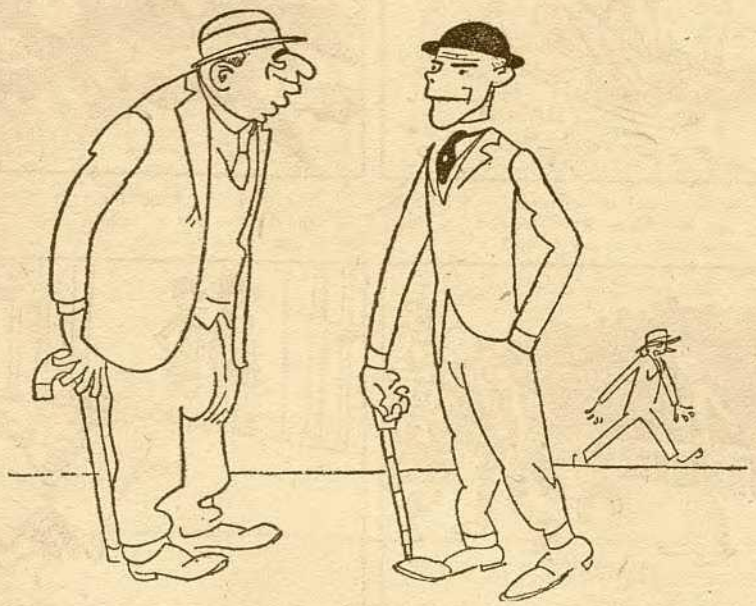
—Serenitat, digne president del «Club Deportiu Europa»! Les damiselles gracienques estan amb nosaltres!

—Però, què volen aquests xicots?

—En Xavier es plany de què aquest mes, com que no ha jugat, amb ço que ha cobrat no en tindrà ni per fumar.

—*Prosigue, Canciller*!

—En Julià no està conforme amb la rebaixa de sou.

—Ja ho ha vist? Ni en López ni en Broawd. Ara hi ha en Planes.
—A veure, més endavant, qui jugarà en lloc d'en Planes.

—Què més?

—Els altres secunden a en Julià.

—Tots???!!!

—No! En Cros, el digne davanter-centre del «Club Deportiu Europa», ens és fidel, i en Cella, degut a la seva timidesa, no gosarà a fer enrenou.

—Llamps de glaç!!! *Arenga* les masses!

—Les masses ja estan *arengades*.

—Déu meu! Masses *arengades* i sublevació en porta? Jo em mataré.

—Digne president del «Club Deportiu Europa», no us mateu, que us moriríeu!

—I què passarà?

—Que ens deixaran.

—I què faran?

—*Bolos*!!

—Ai!!!!

El senyor del cap pelat es desmaià i el Canceller el retornà mullant-li els polsos amb tinta del tinter.

Al cap de poca estona, el Canceller, emboçat novament amb la capa, surt donant un cop de porta.

El carrer és fosc. Els passos de l'emboçat ressonen sinistrament. Camina recelós mirant a dreta i esquerra. De repent se sent un «crac!» i el Canceller roda per terra sense coneixement. De la fosca en surt un altre emboçat vincladís i somrient. El palpa i l'escolta.

—Psh! Es mort!

...I al lluny una colla de veus responen:

—A l'últim potser ens apujaran!

TAUJÀ EL SABIO

"A San Campeón"

ACTE UNIC

L'ESCENA TÉ LLOC A LA SALA D'ENTRENAMENT ESPIRITUAL DEL «BARÇA». PERSONATGES: MOSSÈN LLETUGA, EN GAMPER I ELS NOIS DEL «TERCIO». EN POZSONYI NO HI ÉS : : : : : : : : : : : :

MOSSÈN LLETUGA

Contritos y anonadados
aquí a tus plantas postrados
y oprimido el corazón,
nuestras almas candorosas
y fragantes como rosas
te elevan esta oración.
. . . . . .

«CORO»

Gloria a Gamper,
gloria al santo!
Empecemos, pues,
y al tanto!
. . . . . .

MOSSÈN LLETUGA

Vos que mandáis el cotarro
en los espacios celestes
y sois capitán bizarro
de las celestiales huestes
que a la bimba se dedican
con humilde abnegación
y que tan só'lo practican
el sport por afición,
dignaos oir el ruego
de estos *amateurs* mundanos,
amantes del noble juego,
olímpicos y decanos.
. . . . . .
Ordenad al Hado Adverso
no nos haga la traveta,
empero con fin perverso
con el contrario se meta.
Que los aires misteriosos
de los estadios rivales
no resulten perniciosos
a nuestros cuerpos juncales.

GAMPER

Muy bien, muy bien!
Digamos todos: amén, amén!

MOSSÈN LLETUGA

Por Dios, no os impacientéis
y la oración prosigamos,
porque al santo empiparéis
y es fácil que la metamos.

«CORO»

Tiene razón, tiene razón.
Oído presto y con atención
repitamos *in crescendo*
lo que diga el reverendo.

MOSSÈN LLETUGA

Que ordenes a tu amigazo,
el nefasto San Mamés,
que si nos gastó un bromazo,
no lo vuelva a hacer mai més!

GAMPER

La cara se pone «mocha»
cuando me acuerdo de Atocha.

MOSSÈN LLETUGA

Ay, sí, ay, sí!
Lo mismo me pasa a mí!
En fin, que ganar queremos,
y si somos campeones
un cirio te compraremos
y de grandes dimensiones
un busto te erigiremos!

GAMPER

En el campo, igual al mío.

UNA VOZ MISTERIOSA

Ja, ja, ja! Cómo me río!
(*Tots es miren l'un a l'altre, amb cara d'esparverats.*)

MOSSÈN LLETUGA

Broten ya las cancioncitas
de vuestras almas benditas.

(*Música de la «Gran Vía»*)

ALCÀNTARA

Yo seré delantero.

SOLÀ

Y yo defensa.

PLATKO

Pues yo el portero.

TOTS TRES

Y serán los laureles
la recompensa,
mas no el dinero!

GAMPER

Con qué gozo yo escucho
vuestras promesas;
mas como que soy ducho
en estas empresas,
para demostraros
mi buena intención
voy a regalaros
un acordeón.

«CORO»

Alirón, alirón,
será el «Barça» campeón!
(*En Sancho prova de cantar allò de «El dinero que atesoro», i el fan callar. En Sami i en Piera toquen l'acordeó i canten, amb música de la «Mala entraña»*):

SAMI

Abatido y con palabra balbucien-
[te...

PIERA

Comprimido y con mirada supli-
[cante...

A DUO

Imploramos que se borre de tu
[mente
el recuerdo de una acción morti-
[ficante.
El perdón de tu justicia omnipo-
[tente
será el filtro prodigioso y confor-
[tante
que amortigüe de nuestra alma
[inocente
el dolor de una herida lacerante!

Aprendimos en Canarias
cosas extraordinarias.

SAMI
Yo un nuevo salto voy a ensayar
que os ha de embelesar.
(*La música ho repeteix i tots ballen.*)

MOSSÈN LLETUGA
Yo os absuelvo, qué caray!

GAMPER
No seáis más tarambanas!

ANGLESOS
No yes yu have no bananas.
I have no bananas to day!

PIERA I SAMI
Muchas gracias

GAMPER
C'est fini!

TOTS
Ves qui ho tenia de dî!

MOSSÈN LLETUGA
Ganar debemos!

VOZ MISTERIOSA
Ya lo veremos!

MANELET
barón de Casa el Ancho

El "record" del "cambiazo"
o un servidor és estadístic

En Dova, que és un *mátalas callandu*, se m'acosta i em diu:

—Tu, Cuscunilles: contesta a aquest sòmines. Jo, tinc feina. Faig un article sobre l'exportació de mones...

I m'endossa un paper que diu:

«De aquello más le agradecería que me sacase el entrellado de una duda que tengo. El otro día, en el café, discutí con unos amigos, de que si el más tornadizo de los jugadores de upa era Mallorquí, o no. Yo decía que era Gracia, que se ha hecho un tipo de cambiar de camisita. Otro, decía que era Bruguera. Ustedes que saben un nido, quieren hacernos luz?... — *Cels Tira de Valent.*»

Un altre, en el meu lloc, s'hauria atabalat. El dilema de tres era per encaparrar a en Trabal. Mallorquí? Gràcia? Bruguera?

Però un servidor *no se arredra*. Vaig rumiar a soles amb els companys de la Redacció (total som dotze) unes tres horetes, i, per fi, *alegre y confiado*, vaig anar a trobar en Dova, que pesava figues, de morros a la taula.

—Tu, Dova. Passa per aquí *tus dos lindos ojos* i admira'm...

En Dova, astorat, llegí:

Mallorquí.—«Espanya», «Barcelona», «Español», «Atlètic», «Terrassa», «Inter», «Español», «C. Güell», «Figueres», «Español», «Barcelona» i «Español». Total, 12.

Gràcia. —«Terrassa», «Sabadell», «C. Güell», «Español», «Barça», «Internacional», «Español» «Barcelona», «Terrassa». Total, 9.

Bruguera. — «Inter», «Espanya», «Martinenc», «Badalona», «Espanya», «Español», «Barcelona». Total, 7.

Si haguessin vist la mirada d'admiració que em va clavar en Dova! Als seus ulls, estava en aquells moments més alt que l'Alcàntara, que és la seva flaca.

—Noi, ets *estadístico*! Ho diré a l'amo perquè t'apugi la setmanada.

Esperem. Qui sap! Potser sí!

De totes maneres, sàpiga en Cels Tira de Valent que en Mallorquí conserva el «record» *pese a quien pese*.

CUSCUNILLES

RECADERO

directo y consecutivo entre Barcelona y San Sebastián, protegería con largueza. Escribir: «Hombre - llagosta».

CASA SIBECAS

Fabricació especial de guants de boxa. Eb MILLOR MATERIAL SPORTIU

Aribau, 35 - Telèf. 5031 A.

GLOSSARI INCOHERENT

Comença la funció

De totes les empentes hagudes durant la temporada que en diuen del repòs, el bon aficionat ja no se'n recorda. Li sembla que ha transcorregut ja un semestre d'aquells dies paorosos en què el gran Sami feia el bot i en Piera parlava de fer-se frare de la Trapa. Les crisis estiuenques, el sol de la tardor les esvaeix com s'esvaeixen les esperances d'en Peidró. Quant la Federació ja el calendari, regulador de vinents alegries i disgustos, tot s'oblida i es deixa de recó. El bon aficionat pren peu d'aquest calendari oficial, del Gotha *futboler, del Saragossà empescat per l'Arévalo, per a fer-se un pronòstic per al seu ús particular. No el diu a ningú, però l'ajuda a viure alegroi. Se'l reserva en el plec més amagat del seu magí. Es un «pronòstic reservat».*

*Si l'aficionat és un dels onze mil, creu amb fe cega en les genialitats d'en Sami, en l'elegància d'en Piera, en la impenetrabilitat d'en Platko, en la mobilitat d'en Sancho i en el xut de l'Alcàntara, factors que indefectiblement li han de portar la victòria. Dieu-li a un soci del «Barça» que enguany els blaugrana no seran campions i perdreu la seva amistat i, demés, si és d'*armas tomar, *podreu perdre alguna dent.*

El soci d'en La Riva confia cegament en el triomf dels seus. Després de la successió d'èxits per aquests mons de Déu; després de la «poteosis» de Portugal; després del super-entrenament que signifiquen els 261 *partits jugats, es concebeix que la fama ultraplanetària d'en Zamora pugui fer figa i que l'empenta d'en Zabala pugui ésser continguda, i els xuts d'en Colls, i les trotades d'en Pelao, i la ressurrecció d'en Mallorquí, no portin a l'«Español» la cobejada victòria?*

Però els de cân Mates també han fet el seu calendari a base de la homogeneïtat. Per ells, l'homogeneïtat del seu equip és la clau que obrirà el rebost del campionat. Els salts feréstecs d'en Jaumandreu, els cops de closca d'en Maurici, l'apolínia pinta d'en Julià i la «quasimodesca» d'en Cros, no són res davant de l'homogeneïtat de l'equip. Seran campions. Es tret segur.

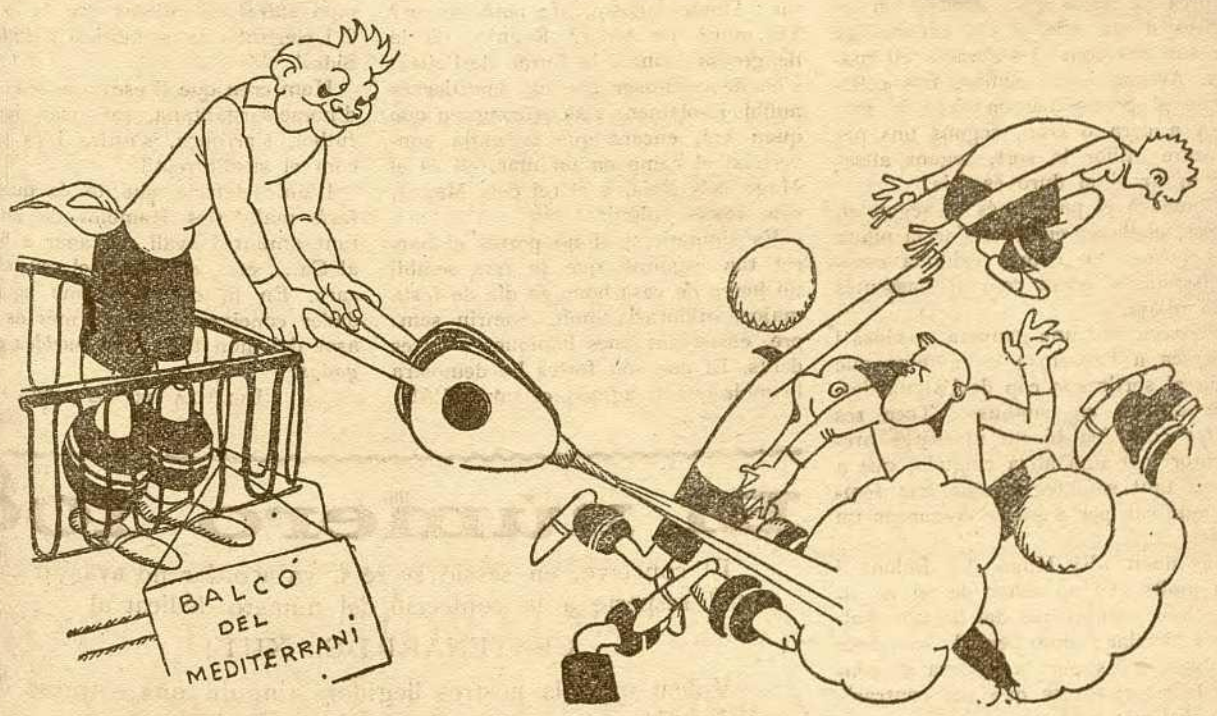
I els de Sans pensen igual i això els ajuda a viure.

I els de Sabadell, com els de Gràcia, com els de Sant Martí, són optimistes.

Val més així. De les angúnies de l'estiu ningú se'n recorda. Tothom mira endavant. Tothom es pensa tenir el campionat a la butxaca.

Ja riurem.

XAVET

A Tarragona manxen, i els de Grècia marxen.

II Concurs de "XUT!"

Treballs rebuts

Treball núm. 6

SAMITIER

Ja som al camp, de futbol, naturalment. Surten els vint-i-dos, i uns amb naturalitat, altres corrent; qui amb nerviositat i molts amb un «tant-me-fa» esfereïdor... Van a son lloc, disposats a fer lo que vulguin, si és que'ls deixen, o lo que puguin si és que volen.

Entre ells hi va el nostre «as» distingint-se del conjunt, no per sa marcialitat ni tampoc per sa elegància, que per això, potser el guanya un del «Sans», sinó perquè fa el mateix efecte que si sortís a la platja de Sant Sebastià (Barceloneta *sur mer*) a pendre un bany.

Amb un caminar pausat, com si la sorra li fes mal als peus, doblant de tant en tant una cama amb la nerviositat que li causaria el sentir la fredor de l'aigua; mira, dirigint son mirar de punyalada a les belles que esperen banyar-se d'entusiasme, amb les proesas d'en Sami, qui aixecant mandrosament sos braços acaricia amb ses mans la castanya de sos cabells; després els apoia a sa cintura fen les nanses d'una olla o els entortolliga per son cos com si s'abracés ell mateix. Avança camp endins, fins collocar-se al precís lloc on tiren la moneda a cara o creu, segons uns per a veure millor la sort, segons altres per mirar si el duro és fals.

Comença el partit: és el segon en córrer, el tercer en fer rodar la pilota i el primer en caure, caiguda especialíssima la seva; com si s'assentés a la platja.

S'aixeca fent una ganyota graciosa i grotesca a l'ensems; la mateixa que faria al sortir son cap de l'aigua després de fer un cap-bussó. Toca ses *galtes* com fent-hi un massatge preparatori per una altra caiguda, que a voltes tant sovintegen, que fins sembla que cau per a poder descansar un ratet.

Li diuen «El Mago del Balón» i són molts que no saben de on ve això. Creu tothom que del brincar, saltar i driblar; que perquè sos peus semblen mans per la llestesa al pendre la pilota sense que sos contraris se'n donguin compte; que ni un mossega és tan fi, i ja en son poder *el balón*, el tira a gol o al clatell del jugador que té al davant.

Lo de «Mago del Balón», deixant a part que moltes vegades sembla que el tingui hipnotitzat, ve de què un dia contava que una de ses més dolces illusions de sa infanteria (volia dir infància) era per la diada dels Reis, com diem nosaltres, mes ell, fent gala de sa erudició, va dir dels Reis Magos. I ni que ho hagués dit en divendres! Va caure en gràcia la frase, i Magos per aquí, i Magos per allà, al molt repetir la paraula va perdre's la *s* i aquí tenim un Mago que *miga* té, com diuen els de l'«Atlètic».

Per lo *etéreo, volátil,* saltívol i lleuger, se li ha donat el qualificatiu d'home-llagosta; mes ell no està molt prim, és vincladís com un jonc, però fa més *bulto* que un fil-ferro. Té carn; si no saltés tant, fóra un home de pes; pot dir-se'n un atleta. I la llagosta terrestre no té tripa ni moca, en canvi la marítima està proveïda de tall suculent i animós, mes dorm molt i té una pesadesa extraordinària en sos moviments: i aquí cal preguntar: Home-llagosta, sí; però de on? De mar? De terra? Reunint ell la lleugeresa d'una i la forma de l'altra, s'ha de confessar que en Samitier és anfibi, i solament així es comprèn que quan vol, encara que la pluja converteixi el camp en un mar, ell és el Mago dels Reis, o el rei dels Magos, com vostès vulguin.

Es simpàtic, i si no portés el barret tan esgairat, que fa que sembli un hereu de casa bona en dia de festa major, milloraria molt. Somriu sempre, ensenyant unes boniques i fortes dents. El que són fortes ho demostra lo molt que li agrada el turró d'Alacant; però és un desgraciat en sos negocis... Tenia una fàbrica d'embutits i va veure's precisat a repartir-los tots; ningú n'hi comprava... Ai, quin cap el meu! Me'n descuidava! També li agrada el sidral.

C. CATALÀ

Treball núm. 7

LA PERSONA D'UN «AS»

Es alt, bastant ample d'espatlles, mig rosset, té uns ulls de *mira-cielos* de color de ídem; en fi, un tipus tot elegant i bufó... Ai!

Es veu molt sovint per la nostra ciutat, «cavaller dalt d'un «Amílcar».

Les seves virtuts són espetarrants i són les següents:

Li agrada fumar «Romeo y Julieta» és enamoradís com uns ídem; balla el «Shimmy» tant bé com l'home-llagosta; és primer súbdit honorari de S. M. Bolo and Company; guanya i llença els diners a cabassos; ha sigut olímpic 10,000 cops i internacional... ai la mare! perdo el compte; després pren *sidral en cubitos* que és lo més fi i elegant que es fabrica al País del Sidral.

Hom creu que li escauria bé el nom d'home-sargantana, car quan juga a futbol, s'arronça, s'estira i es vlinca com el susdit reptil.

L'únic defecte que té és que ens farà malbé les Rambles de anaf-hi tant amunt i avall per anar a ballar al Ca..., etc., etc., amb el seu «Amílcar». En fi, crec que amb aquestes dades coneixeran a l'As més as dels asos del món terraqui i *pueblos agregados.*

LULÚ LA DE LOS OJOS AZULES

El número 100

El conclave, en sessió secreta, va acordar no avançar cap detall respecte a la confecció del número dedicat al

CENTENARI DEL XUT!

Volem que els nostres llegidors tinguin una sorpresa de cà l'ample.

Borsa de cotització

«Clínica Alcántara»	a la par
«Peinados Cros, S. A.»	a la par
«Tintorerías y betunes Montesinos»	86'75 %
«Cerería Comas»	90 %
«Saltos de magnesia Hombre-llagosta»	a la par
«Tanques Carulla»	75 %
«Jerseis y artículos de fantasía Jaumandreu»	a la par
«Zamoranas»	102 %
«Instituto de Corridología Juliá»	a la par
«Miniaturas Barrachina»	a la par
«Antigüedades Torralba»	85'75 %
«Casa de lactancia Juanico»	88 %
«Canteras Pedret»	96 %
«Tarifas, presupuestos y proyectos Piera»	64'75 %
«Vagones-capitonés Zabala»	102'25 %
«Despejes Cabedo»	a la par
«Muñecas de cartón López, S. A.»	17'53 %
«Importación de profesionales Broawd»	80 %
«Pompas fúnebres Bruguera»	77'33 %
«Centro Delantero Planas»	88 %
«Energía porteril Platko»	a la par
«Walter's Closets»	90 %

Els «Saltos de magnesia Hombre-llagosta», de 31'25 han saltat a la par. Els motius de la baixa foren deguts a un excés de llana en el mercat de Les Corts. Al baixar les «Muñecas de cartón López, S. A.» i els «Broawd», els «Hombre-llagosta» han pujat de cop i volta. El mateix han fet els «Centro Delantero Planas».

El paper que més èxit ha tingut, i que no ens estranyaria que la setmana entrant fes una altra puja, són els «Energía porteril Platko». Aquest paper es presenta segur, sols comparable amb la «Deuda Amortizable Manigua Deportiva».

Contra el que molts suposaven, les «Tarifas, presupuestos y proyectos Piera» no han sofert variació. Són innombrables els que, preveient una puja, es carregaren de paper i avui s'estiren els cabells.

Els «Tanques Carulla» s'aguanten a 75 %, però han perdut l'estima que tenien. Nosaltres estem convençuts de què no tardaran a pujar.

Els «Walter's Closets» cada dia es destaquen més i tots els que en tenen poden estar descansats.

Per la propera setmana es presenten greus puges i baixes.

HAU PASSA HAJEURE

Talla que tallaràs

La *Cornada Deportiva*, en sa edició del divendres passat, ens encoloma un article sobre la carrera de 24 hores de Badalona, que comença d'aquesta forma:

«*Nueve equipos ha logrado ya reunir el Sport Ciclista bado próximo, a las va a empezar el sá magna prueba que Badaloní para la diez de la noche, en el excelente velódromo de Badalona.*»

Volen que els siguem francs? Doncs no ho entenem. Però, *a fuer de detectives*, suposem que això és degut a què nosaltres encara no sabem llegir *los artículos doctrinales intensamente deportivos*, o *los comentarios de depurada técnica* del rotatiu d'en Trabal, el rei del milímetre, del compàs i del peu de rei.

FONÒGRAFS
DISCS DE TOTES CLASSES
Articles per a Futbol, Tennis, Natació, Ciclisme, Boxa, etc., etc.
A. Peris
Pilotes, Jerseis, Pantalons, Genolleres, Turmelleres i Guants.
LA NACIONAL
CARRER DE SANTA ANNA, 21

L'hora del correu

Tupinet.—Ja en parlem.

A. Tila.—Està bé, però no l'hi hem pogut enquibir. Faci's càrrec que sols tenim setze planes i les notícies d'actualitat ja ens les acaparen.

Zeppelin.—Prosa, jove! Que no ha llegit les bases?

Fàstics.—No es pot reproduir. Cal dibuixar amb tinta xina. Com més xina, millor.

El «sereno» de l'altre barri.—El primer anirà al Calendari. El segon, no va enlloc. Quant a ésser redactor oficial, cal madurar una mica.

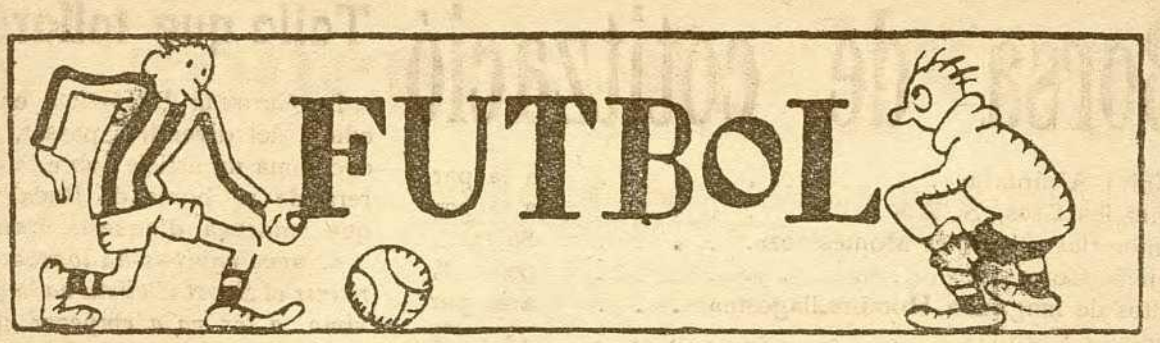
Afid. Lirn.—Anirà al Calendari. Lo del Concurs, ja és al pot.

El conserge de la consergeria.—Vol que li siguem francs? Ho vol de debò? No pot anar ni amb rodes.

Pelleringa.—Pelleringa, pelleringa,
el seu escrit em xeringa.

T. T. (Falset).—Queda servit.

TOTS ELS SIDRALISTES LLEGIRAN EL N.º CENTENARI DEL GRAN **XUT!**

Barcelona-Torino

Sempre ens havíem imaginat als italians fent pinyols a la vora d'un llac i més sentimentals que un cocodril orfe. Quan érem petits i miràvem llibres amb *sants*, ens embadalíem contemplant als italians vestits de gondolers remant pel canal de Venècia i tocant la citarina a la claror de la lluna.

Però, el diumenge, onze italians, més ferrenys que un municipal de cavall, amb uns peus com unes branques i un geni de lleó engabiat, ens esborraren d'una grapada els dolços records que conservàvem de la nostra joventut i ens feren ço que vulgarment se'n diu «caure del burro».

Si en lloc d'en Platko, a la porta del «Barça», hi arriba a haver en Bruguera, els ossos de porter haurien anat a cap diner. Però en Platko va fer un debut que ens féu pressentir que no acabarà el campionat. Aquella manera d'allargar la poteta tan

LOPEZ

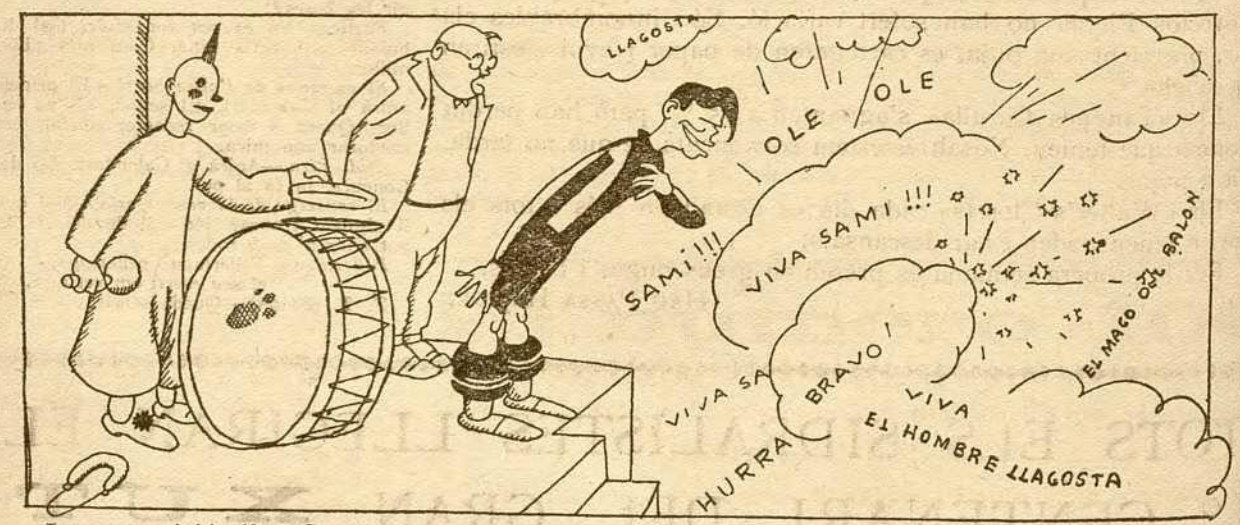
descarada i aquella rabiola que li agafa quan veu un davanter contrari, li faran beure's l'enteniment i un dia anirà al quarto de les rates.

En Sami reaparegué i no hi hagueren prou mans per aplaudir ni prou gargamelles per cridar. El símbol restà oblidat i va tornar a ésser l'«hombre-llagosta» *mimado del público*. Va fer un partit excellent, demostrant que *no por mucho irse a entrenar amanece más temprano*.

En Piera tenia la cama malalta i no va poguer fer el que acostuma. Potser si no hagués tingut la cama embenada tampoc ho hauria fet, però així tothom quedà esperançat.

En Planes, tot fent de baldufa científica, va aconseguir el que no pogueren aconseguir ni en Broawd *con todo su saber* ni en López *con todo su poder*. El públic se'l va pendre amb simpatia i sols el mirava quan ho feia bé. De manera que va quedar com un trumfo.

Els altres varen treballar de valent i cap va fer el ronça com

La reaparició d'en Sami, o *un acto de contrición, da a un alma, la salvación* ! ! !

en partits passats, que semblava que juguessin dormint.

En Carulla va desmarcar l'extrem com de costum d'una manera espeterrant, i en Solà, sense suar, va anar tirant de la rifeta.

Ya surgió? Doncs que sigui l'enhorabona!

DOVA (FILL)

Europa Sans

Abans de tot, permetin els nostres castissos llegidors quatre paraules seriosament. No s'enfadaran pas, oi? Doncs allà van.

Protestem, nosaltres, de què, tractant-se d'un partit d'homenatge a un jugador com en Bordoy, el «Sans» presentés un equip de *niños de teta* com el que va presentar. I no se'ns digui que aquell club va avisar ja a l'«Europa» dient-li que fóra convenient aplaçar el partit, car la seva obligació era la de negar-se a jugar si no tenia elements per aconseguir que el partit resultés tot lo brillant que hauria tingut d'ésser tractant-se d'homenatjar a un company...

I prou tabarra i anem al partit.

*
* *

Vostès es recorden de l'incendi de Roma per Neró, o dels terratrèmols del Japó? Doncs tot això són focs d'artifici davant la *bronca* que s'armà a l'aparèixer el desmembrat equip del «Sans». Hi havia mal cor que volia incendiar el camp i cruspir-se als directius, però la cosa no passà a *mayores*.

En Mates suava tinta xina i mirava espantat per tots cantons tement que li endinyessin punyalada... El servidor tractà de tranquilitzar-lo, en *vistas* a dues *brevas* de pronòstic que lluïen la punta per fora la butxaca del president...

El partit, enc que jugat net per ambdues parts, resultà de lo més ensopidot que ens hem tirat a sobre, i si hagués depengut de nosaltres, hauríem tornat a fer sortir el «Ràpid» i la selecció.

L'«Europá» sucà vuit vegades i hauria omp'ert el cabasset si en Cros no s'hagués retirat i si haguessin jugat amb més entusiasme. En Julià inaugurà l'*score* d'un xut que el porter del «Sans», per *exceso de vista* (que deia aquell), deixà entrar dintre els seus dominis en mig de les riotes «europeistes».

En Cros n'endinyà cinc, un d'ells de penal, i en Cella, per no ésser menys, també hi ficà cullerada.

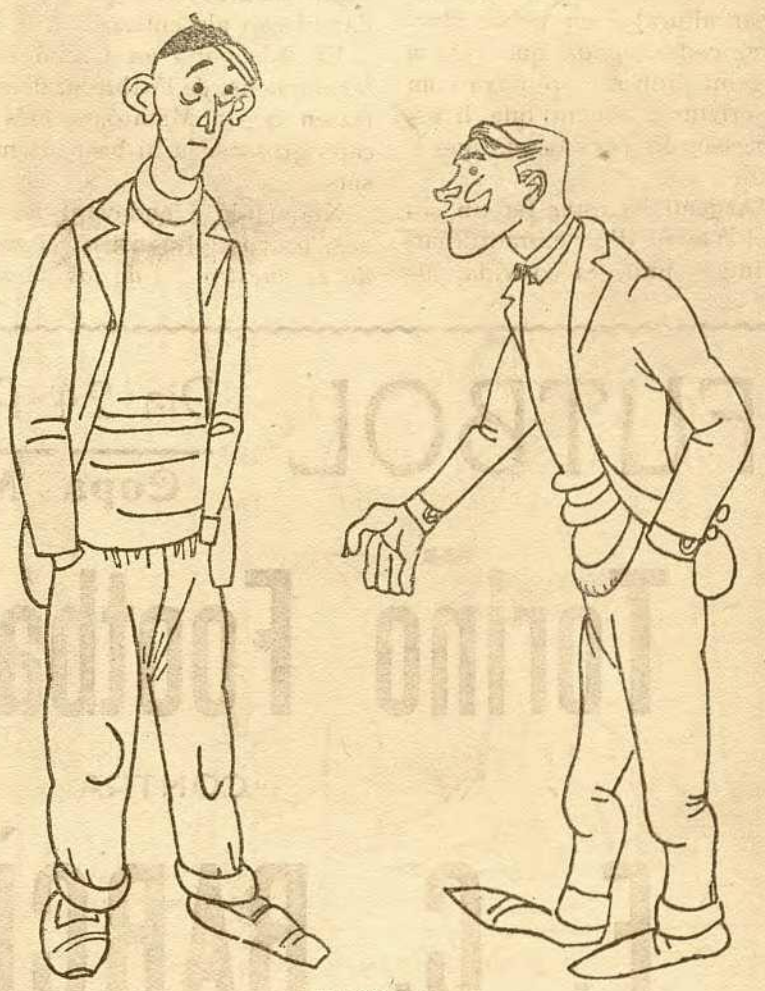
El gol del «Sans» fou degut a un penal, que xiu'à en Lloveras, badant, i que li reportà una sorollosa manifestació de música de vent per part del *respetable*. Consti, però, que allí no hi havia tal penal ni tal *niño muerto*.

Dels «europeus», es distingiren en Cros, en Julià, l'Alcàzar i, a ratets, en Jaumandreu. En Montes, que de què que ens n'endinya un de trascantó. Es el que diu en Mates:

—Aquest xicot acabarà fentnos patir del cor a tots.

En Serra, regularment...

Del «Sans» sobresortiren el porter, que *no obstante* els vuit

IRONIA

—Sí, sóc suplent del reserva d'un quart equip del «Barça».
—Alha, paio, com la deus habillar!

tantos, ens féu oblidar a en Pedret, i l'Abadal, que a les acaballes del partit fou l'ànima que t'aguanta del seu equip.

I, *a qué seguir, si todo fué mandanga pura*?...

FRA GRANOTA

Terrassa
Barcelona (reserva)

Un reserva del «Barça», o millor dit, un dels primers equips del «Barça» va dinyar-la a Terrassa en mig d'una sorollosa demostració de simpatia d'uns quants terrassencs que'ls volien linxar.

La parella Coma-Surroca *rayó a gran bajura* (no sempre ha d'ésser altura) i en pobre Bruguera, cada vegada que veia a l'Argemí prop seu, plorava com una criatura, tement que li esmicolessin els pocs ossets que li resten.

L'Argemí va estar fet un *coloso* i davant d'un extraordinari tan inverosímil, va convidar als companys d'equip a pendre paciència. En Roig i en Otorga...

—Qui és l'Otorga?

—En Rediu.

—Què diu, ara?

—Sí, home, sí; Re-diu: calla, i *quien calla, otorga*.

Degut a aquest xisto el partit va acabar com el Rosari de l'Aurora.

MARGOT

Gràcia-Iluro de Mataró

Els de Mataró varen proporcionar una sorpresa que ningú se l'esperava (si se l'haguessin esperat ja no hauria sigut sorpresa).

El «Gràcia» va jugar com un quart equip de Matadepera amb unes combinacions que feien rodar el cap als entesos.

En Lleonart, en Carbó i en Ventanachs, de l'«Iluro», demostraren que a Mataró, a més de caps grossos, ja hi ha peus molsuts.

Xoqueu-la i endavant les atxes, *bravos* «ilurenses», *el mundo es vuestro... i de los demás*!

Altres partits

L'«Andreuenc» i l'«Atlètic de Sabadell» varen empatar a 3 gols, i la mitja dotzena repartida acontentà a ambdós equips.

En Pla, de l'«Andreuenc», i en Pons, de l'«Atlètic», es mereixen un monument.

A darrera hora el telègraf (bola) ens ha portat la notícia (bòfia) de què el «Sabadell» ha guanyat al «Martinenc» per 2 a 0, a Sant Feliu de Codines.

Com que encara no ens ha escrit el corresponsal (encara ha de nèixer) no podem donar més detalls (barra!).

X. X.

LLEGIU CADA SETMANA

XUT!

El de més broma — Val 15 cts.

FUTBOL

Dia 24 A les 5 de la tarda

Copa Martini & Rossi

Torino Football Club

CONTRA

F. C. BARCELONA

BOXA

Al teatre de «Novetats», els que vàrem anar-hi en sortírem convertits en ostres; tant fou l'avorriment que ens va aclaparar.

En Noel Boscq es una calamitat amb calçotets i guant de boxa, que posseeix un cop que no podria ni aixafar una marenga. El «rei del K. O.», quan va veure que en Noel Boscq feia aigües a la primera topada, es va sentir capaç de «nocautar» al gegant del Pi i a l'avi del parc. Va començar a empaitar a en Boscq pel *ring* disposat a fer-li *morder* la pega grega.

En Boscq, *en vista* de les circumstàncies, va optar per fer l'ànec i els *segundos* varen llenyar l'esponja en senyal d'abandó.

Va haver-hi gresca degut a no ésser vàlid el tirar l'esponja mentre l'àrbitre compta, però com que nosaltres això no ho sabíem, ni els que cridaven tampoc, tots plegats devíem cridar pressentint-ho.

En Murall i en Ferrand varen lluir aquell repertori clàssic de «crochets» i «uppercouts» digne d'ésser comentat pel cronista de societat de la casa, si no fos que li fan por els ulls de vellut. Si els hem d'ésser francs, en Ferrand ens va agradar més. Aquella rapidesa i aquell repicar saltant sistema «polka» és del nostre gust. Allò és masegar *deleitando* i el demés són ulls de vellut sense estètica. Va acabar amb *match* nul i tots quedàrem contents.

En Zaragoza i en Jiménez també feren *match* nul, però nul en tots conceptes, car ni un ni l'altre va boxejar amb estil. A l'acabar el combat tothom va fer una ganyota de disgust.

En Castañer va guanyar a en Verdú, per experiència en un combat olla i poca-solta dels que no es veuen gaire sovint. Ni ganes. En Dempsey (pavero) va guanyar a l'*Antonio*.

Tot plegat, una vetllada de quaresma ensopida i desencoratjadora.

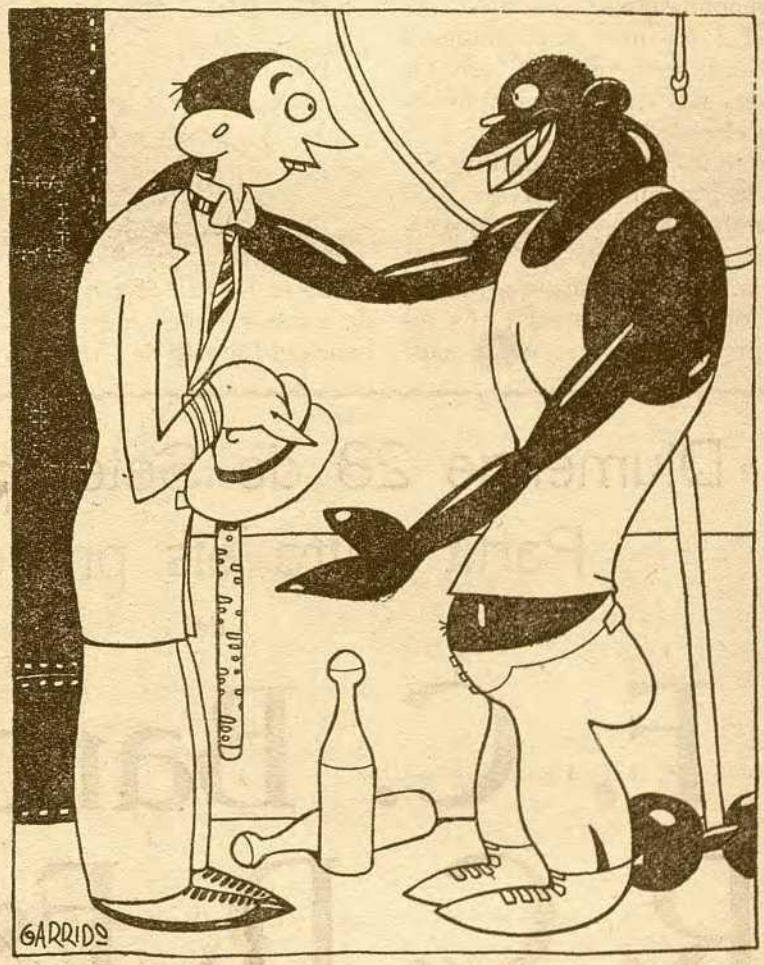
*
* *

Amb el ple de costum va celebrar-se la vetllada del dissabte al Parc.

Si fóssim més alts, posaríem el *grito en el cielo*, però com que no hi arribem ens contentem posant-lo en el «ring» i *váyase lo otro por lo uno*.

En Kebir, malgrat la bola que li tenim, va guanyar per punts i per bemols a l'Alberich, malgrat cinquanta jutges ens vulguin demostrar el contrari ensenyant-nos dues resmes de cartolina quadriculada plena de ratlles i de pals.

L'ex-negre, *antes marrocain* i avui francès, va endinyar més estopa que l'Alberich. Això no vol dir que el «rei dels noctàm-

—Miri que per a practicar bé el joc de la boxa es necessiten molt bons punys...

—Oh! Per això no temi. Sóc amo de la camiseria millor, proveïdora de la Reial Casa.

ACABA DE PUBLICAR-SE!

RADIOTELEFONIA PARA TODOS

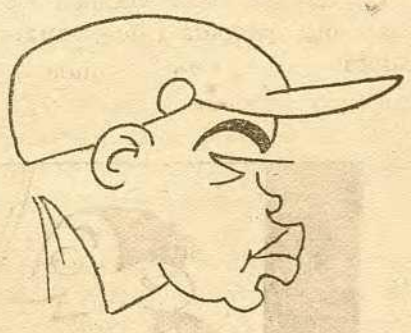
Manuel del radio-escolta i del constructor d'estacions de T. S. F. pel Director de l'Escola d'Enginyers Electricistes de Weimar W. E. ECKARDT. — Aquesta obra ensenya, sense necessitat de cap coneixement previ, a construir i utilitzar per si mateix, amb un cost reduït, una magnífica estació receptora de T. S. F.

PREU DE L'EXEMPLAR: 0'75 PTES.

buls» no fes un bon paper esquivant oportú i presentant combat sense por, però en Kebir és un moro amb tota la barba... afeitada capaç de fer la santíssima al Moro Muza si convenia.

Quan l'«speaker» va proclamar el «match nul» es va armar un rebombori dels de *aquí fué trollei* i els més espantadissos guillàrem temerosos de què un màstec mal dirigit ens abonyegués el clatell.

En Kid-Nomo (el Batling-Siqui de pacotilla) va fer un combat amb l'Alís (*grande*) que semblava un *siniestro* de dos camions. Cada vegada que entraven topaven de panxa i ens feien pressentir un k. o. de sagí o de melsa. El negre és més ràpid que una tortuga, amb una esquiva digne d'un Foronda, i

FERRAND

l'Alís és més lleuger que un sac de patates i més murri que un banc del Passeig de Gràcia. Amb tantes qualitats reunides en dos boxejadors no és d'estranyar que el combat fos més animat que uns funerals de pobre.

Quan els jutges varen proclamar el «match nul», uns protestaren i altres aplaudiren. Nosaltres badallàrem.

En Peralta va guanyar a en Ros per... miracle, car els punts, si no eren de mitja, no vàrem sapiguer-los veure enlloc.

En Martínez i en Buhigas varen acabar la respiració al primer «round» i pogueren acabar el combat gràcies a unes lavatives d'oxigen que els donaren llurs *managers*.

EL FRARE DEL BARÒMETRE

Diumenge 28 de Setembre Sensacional

Partit entre els primers equips

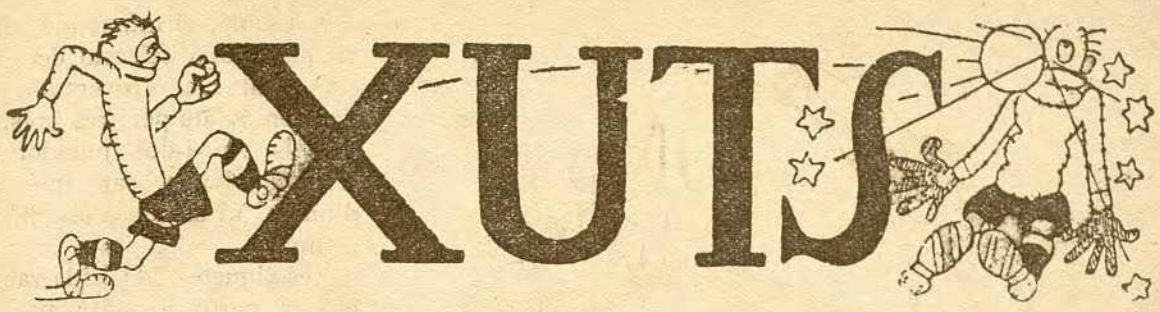
del

F. C. Barcelona

i

R. C. D. Español

A les 5 Camp de Les Corts

En Ramon Vila, capità del «Manresa», s'ha deixat fer una interviu com un cos gran.

I en ella diu que és «un home sense anècdotes».

Pobre xicot! I no ho sembla...

En la revista *Ple Aire*, de Manresa, molt simpàtica per cert, hi llegim:

«Els equips *saliniaren* així...»

Coneixíem les Bases de Manresa, però les Normes de Manresa, no.

Males llengües fan córrer que el manager d'en Gironés convida a fer costellades als boxejadors que tenen d'enfrontar-se amb el seu «poulain».

Ara, que riguin-se de la costellada d'en Noel Boscq. Aquest infeliç si es descuida hi deixa' les seves i tot de costelles.

ORQUESTRINA JAZZ-BAND
GATZZ-HAARA
Contractes a JOAN REYNES - Tapineria, 35, 1.º

La Cornada va clavar clatellada al *Baúl Deportivo*, però *Sports* va clavar clatellada a *La Cornada*, i *Deportes* va clavar clatellada a *Sports*.

Ara, perquè tot quedi com abans, *La Cornada* clava clatellot a *Deportes*, i *a qui no ha pasado nada*.

Ja veuen quina col·lecció de clatellots per tornar a quedar com abans.

En Bordoy va anar a trobar a en Sami i a en Piera i els va dir que per l'amor de Déu no debutessin el dia del seu benefici.

Però els altres no volgueren aplaçar la sortida.

I després diran del companyerisme. Ja li dic jo, que estem ben frescos, senyora Munda.

A la Canadiense hi han exposades unes reproduccions dels salts de Camarasa.

Vàrem trobar-hi en Sami emfavat mirant-se'ls i al cap de poc observàrem que feia una ganyota i exclamava:

—Vaja, que diguin el que vulguin, però m'agrada més el de la regalèsia.

En Bosch i Catarineu vol quedar-se amb uns quants vaixells de la Companyia Pinillos.

Bé, i què n'hem de fer?, diran vostès.

Es que a un d'ells el vol rebatejar. Vol posar-li «Zamora».

Noi!!

Quan en Larrañaga va veure que el públic desfilava, amb aquella pressa, llençà un sospir de satisfacció.

—Aquests no em pegaran!—exclamà.

En Barrachina està empipat de què en Planas jugui de davanter-centre.

El record de la «minusculitat» que el noi detentava li perilla.

La ditxosa competència!

Els amics del guarda-gols del «Centre d'Esports de Sabadell» li han regalat una *mascota* que, a més de portar un braçal de pell de serp, porta una inscripció que diu: *Good monkey milk for you*, lo qual, traduït al català del que ara es parla, vol dir: «Bona llet de mico per vostè».

Ara sí que els nois de l'equip «Puríssima Concepció» faran forrolla, entre la llet de mico de l'Estruch, la llet suïssa que està prenent a Basilea en Montané, la fogositat d'en Cabedo, el formidable xut del seu anglès davanter-centre Mr. Barney (que no sabem encara si els sortirà «pepa» com els del «Barça), no és de creure que facin cap paper ridícol.

Si les nostres profecies no ens enganyen podran dir els del «Sabadell F. C.» que estan ben bé de llet.

En Xavier Bonet (a) Xàvier, és un trumfo pintant pergamins.

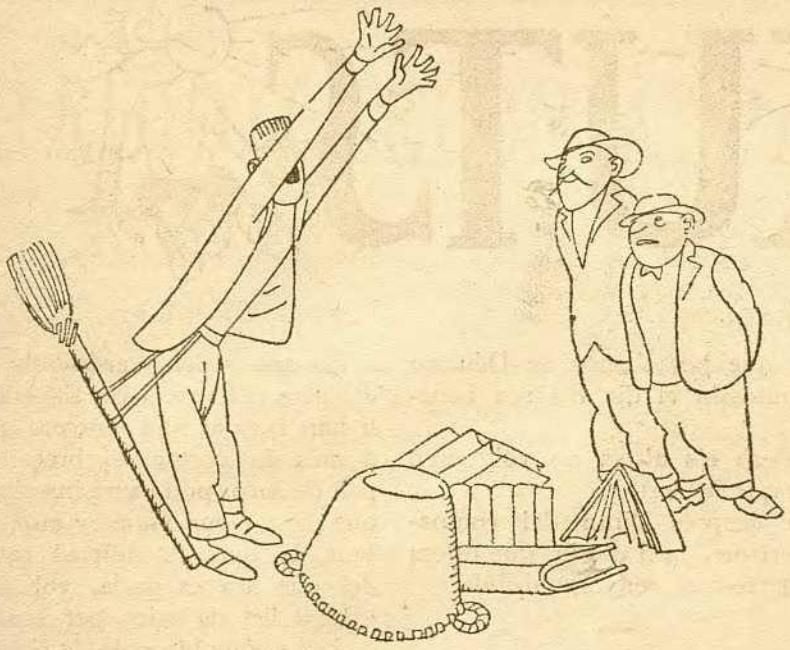
El diploma honorífic que la Junta de l'«Europa» ha regalat a en Bordoy, ho acredita de sobres.

En Murillo, al seu costat, és un emblanquinador de la Boqueria.

Acuarela y perseverancia!

El tec d'homenatge a en Bordoy es va celebrar en una piscina de vi.

La majoria dels comensals nedaven amb el cap dintre del *líquido elemento*.

—I ara? Què fa aquest ximple?
—Compadeixe'l, pobre home! Es un delegat del grup B que s'ha tornat boig al darrera del «pacte de Sans».

A l'«Español» hi sobra en Mauri.

Els llocs estan tots replens, de manera que ja ens el veiem fent el farcellet i tocant pirandó.

Diu que el procediment, ultra modern, urbà i polític que emplearan per despedir-lo, serà el següent:

—Apa, *buenas*, senyor Mauri!

〰

Ens consta positivament que en Boix s'ha venut una acció del «Barça« per 500 pessetes.

Devia ésser una «bona acció», perquè d'una mala acció no els hi haurien donat.

El discurs que va fer l'Abril (el «Canciller») a les postres del tec d'homenatge a en Bordoy, tingué la virtut d'excitar la fibra sensible d'un jugador.

Amb una mica més, per postres ens donen pinya... d'Amèrica.

〰

Els de Sans no les tenen totes.

Com que l'equip que presentaren el dia del benefici d'en Bordoy no era el que havien quedat, els de l'«Europa» els diuen que les pessetes tampoc tenen d'ésser les mateixes.

A Lleida, el diumenge passat, va jugar una selecció del «Gràcia» contra el «Joventut», quedant empatats per tres gols.

Dels vint-i-dos jugadors, no n'hi va haver cap que estés d'ullera, ni sisquera el refli, que és músic.

Les xiquetes de Lleida van trobar el partit avorrit; però, en canvi, els jugadors del «Joventut» els són molt simpàtics perquè a l'acabament saben repartir bolets.

Desitgem que les simpaties augmentin.

〰

Si qualsevol dia veuen aixecar una casa de luxe al Passeig de Gràcia, estiguin segurs, sots paraula de sidralista, que no se la fa en Bordoy amb els beneficis del seu benefici.

〰

La majoria dels italians del «Torino» eren txecs, hongaresos i austríacs, però tots es deien Botichelli, Manelli i Paverelli.

Quina manera de despistar!

〰

L'«Español» torna de la seva *tournée* amb més de 30,000 pessetes guanyades i un cabàs de gols al seu favor.

El senyor Rierola ja rumia una caixa de cabals prou espaiosa per a que hi tinguin cabuda els futurs ingressos de l'«Español».

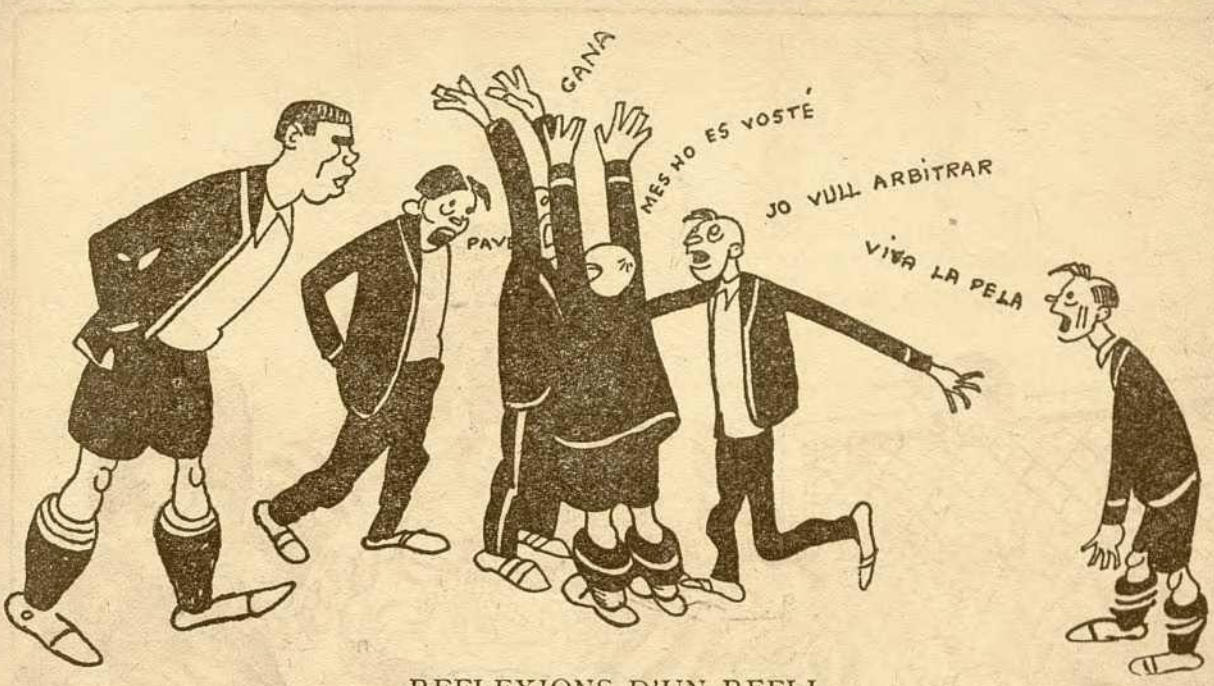
Panyeria PÉREZ

Fàbrica de teixits de llana a Sabadell. Sucursals a Madrid: Fuencarral, 89 i Sant Joaquín, 2

Extens assortit en trajos i abrics per a home i per a senyora

Per a vestir bé i a poc preu no deixeu d'adquirir les tallades de trajos en aquesta importantíssima casa

Hospital, 15 i 17. Telèfon 3883 A. BARCELONA

REFLEXIONS D'UN REFLI

—Ara qualsevol futbolista que ens veiés ens expulsaria fora del camp.

El senyor Larruy, en les classes de cultura física que dóna al Centre de Dependents, amb els guants de boxa a la mà, en va sortir amb un ull de vellut.

Els aprenents de picapedrer tenen cops amagats.

〰

Com que en aquest món no hi ha com tenir el pare alcalde, sortir molt de casa i cultivar les amistats, l'«Español» ha lograt l'arrendament de l'Estadi de Montjuich per 3 pessetes cada mes.

D'aquesta feta, les «cases barates» resulten cases cares.

〰

El «Barça» organitza unes funcions a «El Dorado».

Encara més comèdia?

〰

Els italians s'exclamaven de la panadera:

—Corpo di Baco! Quelle panadiere! Cuanto ho sàpiguen a Torino!

En Gamper, que s'ho escoltava, va interrompre:

—Psh! Waya-wais, per tres a zero? Es la tarifa mínima!

Pavero! Si arriben a venir el diumenge passat!

〰

El «Gimnàstic de Tarragona» ha guanyat per dos a un a l'«Europa».

Es veu que *en todas partes cuecen habas*, i a Tarragona s'hi llueixen.

〰

En Walter no podrà jugar de campionat, i l'Helvig, del «Terrassa», tampoc.

En Gamper, magnànim com sempre, s'ha compadit de l'Helvig i ha promès portar l'assumpte a la Junta extraordinària de la Nacional.

A nosaltres, sense voler, ens han vingut les llàgrimes als ulls.

Som sensibles com un guardarodes.

〰

En Munguia, aquell ex-porter de la Reial Societat de Sant Sebastià, és a València.

Hi ha qui diu que ja no queda a València cap jugador valencià.

Podem desmentir-ho. Encara n'hi juguen tres.

〰

En Sami, al sortir al camp, va llençar la butifarra al darrera la porta i al acabar el partit a la butxaca ja hi tenia tot el públic.

Ara el dibuixarem amb el públic a la butxaca.

IMP. COSTA: CARRER NOU, 45. - BARCELONA

AFICIONATS A LA FOTOGRAFIA

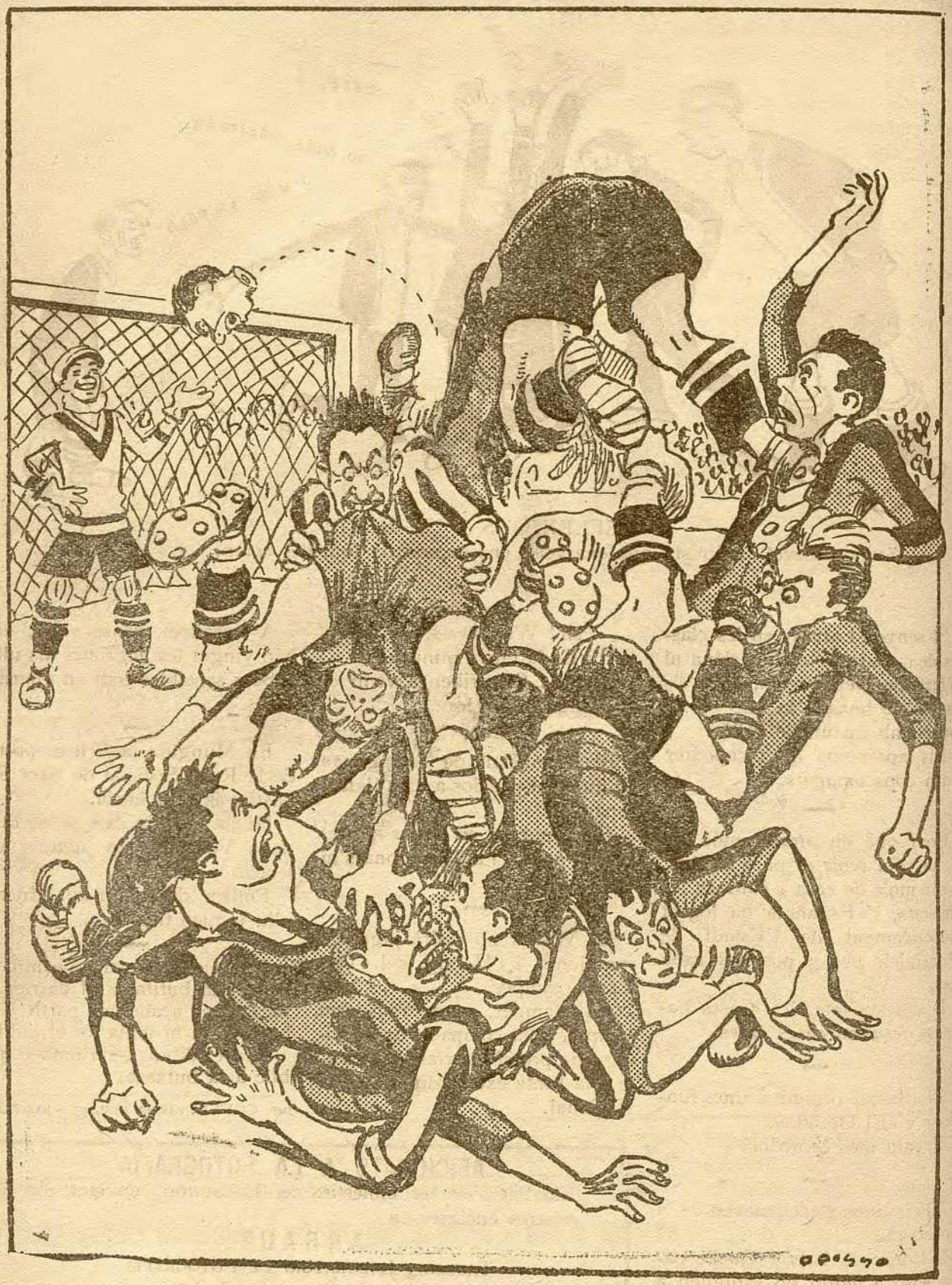
Estalvieu-vos les molèsties del Laboratori, enviant els vostres encàrrecs a

ARRAUT

TALLER I LABORATORI DE FOTOGRAFIA

Carrer de Bonsuccés, 7, 1.er

En aquest TALLER **no es ven** material de fotografia **ni es retrata.** Sols fem treballs per aficionats.

UNA «MELÉE»

—Pareu, que se m'en va va el cap.